BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an IX, nr. 36-37, iulie-august 2000; 16 pag.

OBLIGAȚII ELEMENTARE

Când un rege greşea, ABDICA.

Un general înfrânt, era DEMIS.

Un conducător de partid se ducea la moşie – dacă avea – atunci când partidul lui suferea o înfrângere, precum *convenția democrată* la alegerile locale.

Un bancher falit se împuşca.

Nu-mi amintesc ca un copil de cinci ani să fie admis să piloteze un avion cu reacție; nici un bunic de 80 să participe la o alergare de 800 de metri garduri.

Tot astfel nu se cuvine ca oameni care au depăşit de mult tichetul speranței de viață să mai fie puşi la munci intelectuale şi fizice dincolo de puterile lor, mai ales, mintale.

Toate aceste lucruri s-ar fi ştiut dacă am fi cercetat cărțile lumii: la 40 de ani – vremea inteligenții; la 50, poți da sfaturi; la 60, începe bătrânețea; la 70, eşti bătrân; la 80, îți pierzi forțele, iar apoi eşti ca şi mort.

Este nevoie să reamintim acestor întârziați că s-ar fi cuvenit, de mult, să-şi vadă de grădinița de flori şi zarzavaturi?

Să le reamintim vorbele lui Cioran „este nevoie de o noapte a lui Bartolomeu printre anumiți bătrâni ai țării?"

Nu vroim.

Dar nici nu putem accepta dictatura "longevivilor".

În locul unei analize corecte şi drepte a celor 10 ani de incurie, corupție, dezordine şi alte mineriade, ni se spun vorbe fără acoperire şi ni se dau exemple nerelevante.

Nu ne interesează nici „implozia Rusiei, nici anarhia Albaniei, nici necazurile polonezilor."

Pentru că ştim un lucru: în timp ce paradisul este deschis uneori, infernul are permanent porțile date de perete.

Iar poporul român după aceşti 100 de ani de suferințe jertfe şi neajunsuri s-ar cuveni să se odihnească ceva vreme în grădina Edenului.

Evreii cred că „mesia, pe care ei îl aşteaptă încă, nu va veni până ce nu vor dispărea din rândurile lui Israel, judecătorii corupți şi polițiştii răi".

Fiecare ar trebui să ştie că există 7 lucruri de care Dumnezeu are oroare; "ochii disprețuitori; limba mincinoasă; mâinile ce ucid oameni inocenți; inima care urzeşte planuri perverse; picioarele care se grăbesc să alerge după rău; martorul mincinos şi omul care deslănțuie discordia între frați". Toate aceste orori le vedem zilnic în lume noastră. Şi de aceea suferim.

Scrutator jr.

Articolele numărului 36-37/2000:

* **Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2**
* **Românii, tehnicieni exotici... (George URSA): pag. 3;**
* **Iarmarocul politic din România (Paul Spiru MICHAIL): pag. 10;**
* **Diagnostic (D. MICHAIL) – pag. 11;**

Şi fiind întrebat (Iisus; n. n.) de fariseii, când va veni împărăția lui Dumnezeu, le-a răspuns şi a zis: Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Şi nici nu vor zice : Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.

(Luca XVII, 20 – 21)

(urmare din nr. 35/2000)

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mișcării Legionare

VIII. Şeful de cuib

- Şeful trebuie să fie dibaci. Ordinele, misiunile, iniţiativele care îi revin trebuie să fie interpretate corect şi duse la bun sfârşit. Trebuie să arate celorlalţi că inteligenţa şi voinţa reunite constituie mijloacele de neînlocuit pentru victoria legionară, cât şi pentru reuşita personală.

- Şeful trebuie să comande clar. Nu trebuie să fie chiţibuşar; nici să improvizeze sau să dea impresia că improvizează. Atitudinea sa ireproşabilă va impune disciplina şi va crea încredere. Tovarăşii săi se vor obişnui să procedeze la fel în viaţa legionară şi în viaţa lor personală.

- Şeful nu trebuie să vorbească de rău pe camarazii săi. Cele mai rele neînţelegeri, urile cele mai groaznice se nasc din această plagă a „defăimării în glumă". Se aruncă o vorbă, se retrage, se creează un curent de intrigi. A vorbii de rău pe ceilalţi înseamnă a face jocul adversarilor, înseamnă să te descalifici ca legionar. La fel, un şef nu trebuie să permită să i se vorbească de rău despre alţii, despre tovarăşii săi din cuib, despre camarazii din mişcare. Permiţând o astfel de atitudine, deschide o portiţă celor mai rele conflicte şi nu-şi face datoria de educator.

- Şeful trebuie să ştie să păstreze armonia în cuibul său. Armonia cuibului constituie forţa Mişcării. Nimic nu poate fi dus la bun sfârşit, potrivit principiilor legionare, dacă nu domneşte înţelegerea între membrii cuibului. Între ei, membrii unei unităţi de bază, dar încă impregnaţi de tratatele educaţiei tradiţionale, pot izbucni dispute, dezacorduri, neînţelegeri. Până când educaţia şi viaţa comunitară vor da naştere unei ambianţe frăţeşti vitale, şeful de cuib are obligaţia să nu lase să treacă nimic. El trebuie să fie prezent prin cuvânt şi prin faptă pentru a domoli spiritele şi pentru a-i apropia sufleteşte. Un şef care nu este capabil să facă să domnească pacea în cuibul său trebuie să fie înlocuit imediat.

- Şeful trebuie să fie foarte cuviincios cu toată lumea. Este adevărat că tonul face muzica. Nimic nu răneşte mai mult o persoană ca atunci când este tratată în mod grosolan de cineva. Situaţia este şi mai nefericită atunci când este vorba de relaţii între clasele înstărite şi clasele proletare. Noi credem chiar că nu numai diferenţa de avere provoacă animozităţile cunoscute, dar mai mult ca sigur atitudinea trufaşă faţă de clasele proletare. Omul sărac îşi are demnitatea sa pe care trebuie s-o respectăm. O respectăm tratându-l cu delicateţe.

- Şeful trebuie să fie cumpătat, în tot ceea ce face sau întreprinde, şi toţi camarazii săi să fie ca el. Ei trebuie să păstreze măsura, cu demnitate şi reţinere, pentru a nu cădea în extrema ne-controlabilă a omului care nu are autoritate morală asupra sa şi asupra faptelor sale. Aici este vorba de educaţia voinţei şi a bunului simţ, care trebuie să împiedice omenirea să alunece în promiscuitatea şi desfrâul moral al societăţii.

-Şeful trebuie să fie om de cuvânt, şi să evite, prin asta, o altă plagă a societăţii. Lucrurile au ajuns atât de departe încât omul care îşi ţine cuvântul este privit ca un fenomen, ca un caz psihiatric, şi, asta, nu numai de către scelerati şi ţopârlani, ci şi de cei care pretind că sunt cinstiţi. Legionarismul doreşte să schimbe cu totul acest mod de gândire, şi, pentru început, obligă pe şeful de cuib şi pe tovarăşii săi să-şi ţină cuvântul, chiar dacă acest lucru îi va costa scump. Acesta este unul dintre aspectele educaţiei omului nou.

-Şeful trebuie să fie cinstit, „cinstit până la sânge" –cum zice Corneliu Codreanu. Lipsa de onestitate a devenit a doua natură pentru omul modern. El numeşte această manieră „a-şi apăra pâinea", „a lupta pentru viaţă" sau mai plastic, zice: „fiecare face ce poate", de fiecare dată când el este cel ce conduce barca sau a pus mâna pe filonul bogat. Atunci când situaţia este inversată şi când se află de partea celor spoliaţi, strigă în gura mare împotriva secăturilor, a escrocilor şi a rechinilor care colcăie în jurul nostru şi ne exploatează. Cinstea pe care Mişcarea Legionară doreşte s-o reînvie este aceea care porneşte din profunzimile conştiinţei, aceea pe care fiecare om o va respecta prin propria-i voinţă. Înainte de toate, trebuie creată o nouă mentalitate care va fi o bază pentru viitor.

Iată de ce Corneliu Codreanu a numit pe şeful de cuib un om „năzdrăvan". A dobândi aceste calităţi şi a încerca să le insufle camarazilor săi reprezintă pentru şeful de cuib o responsabilitate excepţională şi îl expune la reproşuri uşoare...

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducerea, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Edition „CARPATI", Madrid, 1973)*

Românii, tehnicieni exotici...

Românul autentic, românul din văgăună este un *pohet* al tehnicii. El scobeşte un lemn şi din el făureşte un şurub; din lemn, evident! Apoi, mai făureşte cuie, paleţi şi roată pentru a fi învârtită piatra morii, *hengherile** , osii de lemn etc. Dar, de ce? Pentru că cei ce i-au cucerit (ne-au cucerit) le-au interzis accesul la prelucrarea metalelor, a fierului în special. Din teama că –dându-le acest „drept"- îşi vor făuri arme cu ajutorul cărora le vor răsturna – cuceritorilor- supremaţia. Existau legi aspre , impuse de cuceritori, în această direcţie. Unguri, bulgari, sârbi, polonezi, ruşi, orice năvălitor în general, interzicea localnicului („indianului"; dacului în cazul nostru) accesul la metale. Tocmai pentru a-i bloca, în felul acesta, geniul tehnic. Aceasta ar putea fi încă o explicaţie a înclinaţiei românilor spre lemn. Morile cu mecanismele şi toate şurubăriile sunt lucrate din lemn; transmiterea mişcării făcându-se prin curele din piele de bou sau porc lucrată special. Acesta ar fi un exemplu, apoi, spre alt exemplu, greblele, furcile, ansamblele de fixare a lemnăriei caselor, şindrilele (imitare perfectă a ţiglelor), „cuiele", „piroanele" din lemn, metode „curate", nepoluante adică, de asamblare a pietrelor într-o construcţie, case din pietre de pârâu etc. Ce să mai spunem de „pietruirea", cu pietre negre de râu, a fântânilor? Dar de „îndogarea" aceloraşi fântâni –de data aceasta- cu „lodoabe de gârniţ" (scânduri groase din această specie de stejar; „lodoabe" sau „palânci". Acestea stând, îmbinate, în apa rece de izvor, devin de zeci de ori mai rezistente decât fierul. Durează cu sutele de ani). Toate acestea sunt consecinţele nevoii. Căci românul – urmaş biologic direct al marelui neam traco-dac (poate pelasg)- a trăit şi a supravieţuit mereu în starea de limită, în **nevoi**. *Neamul nevoii*! zicea Eminescu. Şi nu greşea.

Pentru a fi opriţi de la prelucrarea fierului, românii, li s-a „rezervat" ţiganilor acest „drept". De către ocupanţi, evident. Şi aceasta de la perşi (gândindu-ne că ei sunt „primii", atestaţi documentar, cică, ne-ar fi atacat) până azi, azi când ne stăpânesc sus ovreii şi în stradă şi biologic ţiganii. Ţinând cont de această situaţie, românul a devenit **creator** de tehnică inutil-utilă, dacă-mi daţi voie, adică **poetică**. Jocuri, mecanisme, „maşini" însufleţite. Astfel putem şi explica o latură a chestiunii zidirii fetelor –fecioare neapărat- în ziduri. Desigur, pentru a dura clădirea. Căci, astfel, în ea se înzidea viaţa care ar fi trăit-o fata dacă nu i-ar fi fost suprimată, înzidită. Idem, stropirea cu sânge de animal sau pasăre a construcţiilor tehnice. Şi multe altele.

Dar, fântânile construite cu bolovani de râu („pietruite" adică) de ce se făceau tocmai cu aşa ceva? De ce zicem noi că se „făceau" tocmai cu astfel de pietre? Vă veţi răspunde: pentru că nu dispuneau de altfel de materiale... Este doar pe jumătate adevărat. Românii –spun bătrânii- construiau fântânile cu astfel de pietre de râu pentru că acestea aveau capacitatea de a „spăla" apa, dându-i astfel un gust bun, hrănitor („Baui şî ma stâmparai!" ziceau ei; sau: „Baui şî ma saturai!" Apa acestor fântâni „sătura" pentru că era puternic mineralizată etc.). Pietrele de râu o dedurizau. Se foloseau – cum pomenii mai înainte - pentru fântâni şi „lodoabe" („loadbe" se zice în alte părţi), adică scânduri foarte groase - cam de trei degete-, tăiate manual din lemn de stejar. Stejarul (anume specia numită popular gârniţ în unele locuri) are o rezistenţă extraordinară odată ce s-a uscat. Cum amintii, stând în apa de izvor aceste *lodoabe* devin şi mai rezistente, durând, astfel, sute de ani. Toate acestea ţin de observaţia de migală asupra existenţei.

Apoi, problema *ciobă-nismului*, ciobănitului. Ciobanul, ciobanii îşi construiau uneltele şi acareturile, acoperişul de deasupra capului, la faţa locului cum se spune, fără atelier de tâmplărie, fără dichisurile de rigoare. Ce să spunem despre moţi? Moţii – izolaţi de regalitatea ungurească, în munţi-, devin cei mai iscusiţi meşteri, în lemn, din lume... Dar, tot din asuprire s-a născut şi acest fenomen. Şi tot poezie găsim şi aici. Şi, de aici, am putea trage concluzia – firească logic- că noi am acceptat **sclavia** socio - politico-economică. Nu ne deranja spiritual şi nici sufletesc. Acesta şi explică –sau astfel se explică- şi naturalismul existenţei noastre. Aşa se şi explică faptul că – trăind natural- noi, totuşi, îl oferim Statelor Unite ale Americii pe Nicolae Tesla („tesălă", „cesălă" în Banat şi Zarand, adică un fel de „perie" cu zimţi tociţi pentru curăţarea, „cesălarea", vitelor mari, de bălegarul uscat pe păr), aromân (istro - român care şi vorbea această limbă foarte expresiv; ca şi româna de altfel; o mărturiseşte prietenul lui de-o viaţă - Brâncuşi). Sigur, el se pare că ar fi fost asasinat în 1943 pentru a nu umbri gloria evreilor după război. S-a dovedit abia în 2000, luna mai, de către nepoata lui, că şi Aurel Vlaicu a fost asasinat.

(continuare în pag. 12)

Miercuri, 28/06. 2000.

George URSA

REPORTAJ DE PE CÂMPUL DE LUPTĂ POLITIC

(orice asemănare cu ceea ce se petrece în România de azi nu este deloc întâmplătoare)

... în cele ce urmează înfăţişez, în câteva cuvinte – aspectul general al vieţii noastre publice în mijlocul şi contra căreia organizaţia noastră se ridică.

În noiembrie 1996 s-au făcut alegeri noi.

Biata masă a poporului român alerga de la partid la partid, de la promisiuni la promisiuni, legându-şi, de fiecare, cu credinţa ei mereu înşelată în ultimii zece ani – cele mai curate nădejdi, întorcându-se amărâtă, cu toate speranţele zdrobite, când de la unul, când de la altul.

Aceasta până când va înţelege odată că a intrat pe mâna unor cete puse pe câştig şi pradă.

Sunt vreo 3 partide mai mari; pe lângă ele altele, o puzderie, mai mici. În fond, între ele nu există nici o deosebire. Numai formele şi interesele personale le deosebesc. Acelaşi lucru sub alte forme. Nu au nici măcar justificarea unor păreri deosebite.

Singurul lor mobil sufletesc, adevărata lor religie, este interesul personal pe deasupra oricăror dureri ale ţării şi oricăror interese ale neamului.

De aceea spectacolul luptelor politice este dezgustător.

Fuga după bani, după situaţii personale, după avere şi plăceri, după pradă, dă un aspect de duşmănie, neasemuită, acestor lupte.

Partidele apar ca adevărate cete organizate care se învrăjbesc, se mănâncă şi se luptă unele cu altele pentru pradă.

Numai lupta pentru neam sau pentru un ideal care depăşeşte interesul, egoismul şi poftele personale, este blândă, cuviincioasă, nobilă şi fără dezlănţuirea oarbă de patimi. În ea poate fi pasiune – dar nu patimă oarbă şi josnică.

Lumea politicienilor trăieşte în lux şi în petreceri scandaloase; aceşti politicieni cu familiile lor şi cu agenţii acestora au nevoie de bani: bani pentru petrecere, bani pentru a-şi întreţine clientela politică, bani pentru voturi, pentru cumpărarea de conştiinţe omeneşti.

Rând pe rând cetele lor se vor năpusti şi vor spolia ţara.

Acesta va însemna, în ultima analiză, guvernarea ei, opera de guvernare: vor secătui bugetul statului, al prefecturilor şi primăriilor.

Se vor înfige ca nişte căpuşe în consiliile de administraţie ale tuturor întreprinderilor de unde vor încasa tantieme de zeci de milioane (vezi cazul Honcescu: 25.000.000 pentru *o singură* participare la un astfel de consiliu; n. red.), fără nici o muncă, din sudoarea şi din sângele muncitorului istovit.

Vor da naştere la afaceri scandaloase care vor îngrozi lumea (Costea, Mureşan, Bancorex, F. N. I., Caritas, Safi etc.; n. red.). Corupţia se va întinde în viaţa publică a ţării ca o plagă, de la cel mai umil slujbaş şi până la ministru.

Se vor vinde oricui.

Oricine va avea bani, va putea să-i cumpere pe aceşti monştri şi prin ei ţara întreagă.

De aceea – când ţara stoarsă nu va mai putea să le dea bani, vor ceda consorţiilor de bancheri străini, rând pe rând, bogăţiile pământului şi cele ale independenţei naţionale.

O adevărată pletoră de aşa zişi oameni, de aşa zise afaceri se va întinde ca o pânză peste toată România, oameni care nu vor mai munci, care nu vor mai produce nimic, ci vor suge vlaga ţării.

Aceasta este politicianismul.

Jos: mizerie, demoralizare şi deznădejde. Cei câţiva oameni politici cinstiţi – câteva zeci, poate chiar conducători de partide, nu vor mai putea face nimic.

Vor fi nişte biete marionete în mâna mass – mediei, bancherilor – şi mai ales pseudo – bancherilor – şi propriilor politicieni.

În ce ne priveşte -o recentă „suplică" a unei „anumite comunităţi" ne cere – aşa cum cu ani în urmă un alt agent al ei i-a comandat lui I. Gh. Duca- să ne scoată „în afara legii".

Nimic nu trebuie să ne surprindă: vom merge pe linia legilor ţării, neprovocând, ocolind orice provocare, neräspunzând la nici o provocare.

Reporter:
Corneliu Zelea CODREANU

MAXIME ... BLÂNDE

* Există două feluri de scriitori: unii vorbesc despre ceea ce percep în prezent, prin simţuri sau descriind, prin interpretare, reprezentări memoriale; alţii scriu despre ceea ce simt redând imaginea propriului lor „eu", oglindit ca o proiecţie pe ecranul trăirilor interioare. Primi povestesc, produc senzaţii şi formează afecţiuni, iar ultimii descoperă, defrişează latenţa vibraţiilor inedite ale unei vieţi tăcute, ascunse, transcendentale, cu rădăcini infinite în eternitatea spirituală a divinităţii.

* Limbajul este expresia sufletului şi a caracterului.

* Duhul, pe care îl au unii oameni, ca dar de la Dumnezeu, este un mijloc psihic prin care ei acţionează învingând vicisitudinile vieţii. El poate fi obţinut prin fapte, rugăciune şi credinţă nelimitată în învăţătura moralei creştine.

Simion GIURGECA

BREVIAR - CULTURAL ŞTIINŢIFIC. A DOUA REVOLUŢIE VERDE

Este cea promovată de Gordon CONWAY, un englez din Birmingham, care, în 1969, şi-a luat doctoratul în ecologie la o universitate din California şi apoi a fost cercetător şi profesor la Imperial *College of Sience, Techonologie and Medicine* – Anglia.

Azi, este preşedintele *Fundaţiei Rockefeller.*

În ultima lui carte – „*The Double Green Revolution*"- el crede că este necesară o a doua revoluţie verde mult mai ecologică, care să unească noile tehnologii cu respectul mediului înconjurător, pentru a se realiza o dezvoltare durabilă.

Prima revoluţie verde el a trăit-o pe teren şi, în mod rapid, şi-a dat seama că ceva nu este în ordine. Era prin anii '70 când, tânăr doctor în ecologie, se duce să lucreze în serviciile agricole din Borneo. Sarcina lui: să lupte împotriva unor insecte care, în ciuda insecticidelor, risipite fără măsură, învadau plantaţiile de cacao. Soluţie propusă de el: să se stopeze insecticidele!

„Au crezut că eram nebun" – îşi aminteşte el. În realitate, acum 15 ani, intra în acţiune ceea ce va deveni o teorie de referinţă în ecologie – pe englezeşte „*integrated pest management*" sau, pe limba noastră „*tratamentul complet al dăunătorilor*" care a plecat de la observaţia că pesticidele ucideau nu numai dăunătorii, dar şi adversarii naturali ai acestora. Mai mult, aşa cum remarca Marin Sorescu, insecticidele nimiceau şi recolta merilor care nu mai erau polenizaţi (dat fiind că nu mai avea cine să o facă!).

Astăzi, avem peste 750 milioane de locuitori în subnutriţie cronică; peste 20 de ani vom avea un plus de 2, 5 miliarde de oameni, după 40 de ani de cercetări şi meditaţii, Conway afirmă că am putea hrăni omenirea graţie biotehnologiei, principiilor ecologice şi participări fermierilor locali.

El afirmă că aceştia sunt „stâlpii indisociabili" ai revoluţiei verzi posibilă datorită geneticii (prin manipularea genelor se pot crea noi varietăţi mai rezistente la secetă, insecte sau maladii).

Dar „biotehnologiile nu sunt suficiente" – iar aplicarea doar a unor tehnologii moderne sau unor reforme economice şi sociale sunt insuficiente.

Soluţia? „Combinaţia, plină de imaginaţie şi inovată, ale ambelor mecanismele plus implicarea fermierilor care trebuie să-şi însuşească mecanisme noilor tehnologii.

Dar, cine ar trebui să facă toate astea?

În primul rând, spune G. C. „există trei tipuri de actori: întreprinderile particulare, care lucrează în domeniul culturilor transgenice; grupul consultativ pentru cercetarea agricolă – un consorţiu care ar trebui să se ocupe de transferul tehnologiilor către ţările în curs de dezvoltare (cum este şi România), consorţiu în care se află şi Banca Mondială, agenţii ale Naţiunilor Unite, fundaţii şi, firește, institutele de cercetare naţionale (În prealabil ele trebuie scoase din marasmul comunisto – post - comunist).

Pentru toate acestea, am adăuga noi, în România, s-ar putea folosi reţeaua şcolară rurală care se află într-o situaţie delicată din cauza alterării demografice: copiii absenţi vor fi supliniţi de cei vârstnici, chemaţi să-şi însuşească noile informaţii, care i-ar putea ajuta să câştige, realmente, şi nu demagogic, şi doar verbal, cum afirma fiul lui Valter Roman, „pariul cu agricultura" (Şi nu doar cu agricultura ci cu toate problemele satului românesc).

Analiza realităţilor din ţara noastră, îmbogăţirea, coordonarea şi evaluarea informaţiilor, recreerea instituţiilor de cercetări şi, *mai ales,* o vastă reţea prin care toate acestea să ajungă în ograda celor ce fac să crească pâinea noastră a tuturor, iată ce s-ar fi putut face în aceşti 10 ani.

Dar toate acestea nu s-au întâmplat pentru că, aşa cum afirma, acum 70 de ani, Căpitanul, - „ţelul politicianului este de a-şi construi o avere; al nostru este de a construi o Patrie înfloritoare şi puternică. Pentru ea vom munci şi vom construi. Pentru ea vom face din fiecare român un erou, gata de luptă, gata de jertfă, gata de moarte".

Din nefericire, pe noi continuă să ne stăpânească „politicienii".

CE AR TREBUI SĂ ŞTIE UN PRIMAR?

În primul rând să-şi însuşească, să analizeze şi să mediteze asupra următorului verset din Confucius: „Când capul unui stat, unei primării sau unei familii se gândeşte în primul rând la un *venit fraudulos* el trebuie să-l realizeze prin oameni mărunţi: chiar dacă aceştia sunt isteţi; dacă utilizează atari caractere inferioare în treburile familiei, primăriei sau statului, ogoarele cultivate vor deveni mlaştini chinuitoare; calamităţile se vor revanşa asupra tuturor (precum seceta de azi) şi chiar, dacă după asta, va fi adus la conducere un om corect, el nu va fi capabil să găsească remedii pentru toate aceste rele".

Acesta este sensul vorbei: *un stat nu trebuie să profite de profitori; onestitatea este bogăţia statelor.*

Iar un vechi comentator al acestui text subliniază: „*nu* dispreţui acest comentariu din cauza *simplicităţii lui.*"

(continuare în pag. 6)

Selectarea, traducerea şi adaptarea:

Paul Spiru M.

(urmare din pag. 5)

* **(Breviar...)** Iar *Ezra Pound* care a tradus textele lui Confucius nota, în 1945, când era vânat pentru aderarea lui la fascism, că „trebuie să recitim întregul text pentru a înțelege cum și prin ce mijloace, aceste câteva pagini conțin bazele pe care s-au situat marile dinastii care au durat și de ce în absența acestor fundații – alte dinastii au pierit repede."

CE AR MAI TREBUI SĂ ȘTIE UN PRIMAR?

Să aibă măcar noțiunile elementare de ecologie și etologie.

Pentru cei mai puțin familiarizați cu aceste două vorbe iată definițiile lor:

Primul, apărut pe la jumătatea secolului 19, s-a format prin alăturarea a două cuvinte grecești – „*okis* = casa și *logie* = știința, înseamnă studiul mediului în care trăiesc și se reproduc ființele vii – precum și raporturile cu mediu".

Al doilea, apărut în limba franceză pe la 1611 – când semnifica, știința moravurilor, a fost modificat, în ce privește conținutul, prin 1849 și definit de Geoffroy Saint – Hilaire, ca fiind „știința comportamentelor speciilor animale în mediu lor natural."

Dar de ce ar trebui primarul să cunoască atari noțiuni.

În ce privește ecologia cred că fiecare știe de ce.

Cazul etologiei este nițel mai dificil.

Oamenii nu au citit cu atenție primele rânduri din Biblie: „Creșteți, și vă înmulțiți și stăpâniți pământul!"

De crescut am crescut – dar nu cine știe ce, de înmulțit am făcut acest lucru mai mult de silă, iar în ce privește stăpânirea ne-am arătat marile deficiențe. „Stăpânul bun, spune un proverb românesc, tunde oaia nu o belește !"

Am făcut din vânătoare un așa zis sport; unul din mai marii țării ucidea cerbi cu zecile și urși dresați ca să stea în fața puștii în poziție de drepți.

Foarte multe lucruri i-ar putea învăța pe viitorii (sau actualii) primari, un etolog umanist, precum profesorul maghiar Vilmos Csanyi care afirmă că, în adevăr câinii sunt cu mult mai umani decât se crede și a demonstrat că relațiile „tari" pe care câinii le au cu stăpânii lor sunt de același tip cu cele aflate între părinți și copii, iar agresivitatea câinilor s-ar explica printr-o „proastă educație sau lipsă a acesteia".

Dacă analizăm relația „normală" dintre oameni și câine – așa cum s-a construit de-a lungul a zeci de mii de ani vom observa că, în afara atașamentului puternic, care nu-i decât un prim element, ei sunt capabili să coopereze într-un mod mult mai complicat cu oamenii.

Grupul de cercetători maghiari au studiat, mai ales, colaborarea dintre câinii orbilor și stăpânii lor.

Au remarcată că rolurile de „condus" și „conducător" alternează; acolo unde este necesar un semnal luminos câinele ia conducerea; când este vorba de alegerea unui alt traseu, omul preia direcția operațiilor; în plus, patrupedele au capacitatea de a utiliza micile „șmecherii" ale circulației zilnice pentru care nu au fost niciodată dresate.

Nu există – susține etologul mai sus citat- nici un alt exemplu în care animalul învață să renunțe la dominare – fiind gata să o reia – și apoi să renunțe din nou, în funcție de situațiile cărora trebuie să le facă față. „Este vorba de o relație și o cooperare ce nu se regăsește nici unde în lumea animală."

În plus, experimentele efectuate în 1998 de unul dintre colaboratorii lui Csanyi – Adam Mikloși- a demonstrat că, ei, câinii, sunt capabili să interpreteze unul dintre elementele comunicării umane, ne-verbale: câinii pot urmării privirea omului și să înțeleagă ce înseamnă acest lucru.

Câinii au învățat și anumite tehnici de comunicare necesare coabitării cu oamenii grație cărora sunt capabili „să intre pe lungimea de undă" a anturajului – altfel spus să împărtășească stările sufletești și motivațiile familiale umane.

Această aptitudine presupune o empatie ne întâlnită încă printre animale, o capacitate de a resimți ceea ce simt ceilalți, precum și un respect al unor reguli și anumitor ritualuri.

Ilustrativ pentru această capacitate să ne amintim de câini care compătimesc sau, chiar, intră într-o stare letargică în momentul unor tragedii familiale, sau cei care respectă disciplina polițienească și regulile de securitate în acțiuni de salvare – sau se adaptează la ritualurile stăpânilor – (de pildă desfășurarea unei plimbări) în principiu complet ilogice sau puțin funcționale.

Aceeași cercetători au demonstrat capacitatea lor de a ne imita – (vezi câinii care se întrec cu copii ca să coboare pe toboggan); lătratul, chiar, ar fi, susține Vilmos Csanyi, tot un soi de imitație. (Lupii nu latră decât doar la începutul vieții lor).

În dorința de a se face înțeleși, de a obține încurajări și recompense din partea omului, „conștienți de interesele lor personale", câinii, de-a lungul mileniilor, și-au dezvoltat un sistem de semne care se compun dintr-o duzină de serii sonore – de la mârâială, la lătrat și gemetele plângărețe.

Iar oamenii – dacă și-ar da puțin silința, ar putea interpreta corect limbajul lor

Csanyi și colaboratorii săi presupun că în afara faptului că aceste animale trăiesc într-un mediu uman (chiar câinii vagabonzi caută apropierea oamenilor) ele se găsesc acum supuse unei presiuni selective

(continuare în pag. 8)

LEGIUNEA SFÂNTĂ

„După ce au răstignit pe Iisus, ostaşii au luat hainele Lui şi le-au făcut patru părţi, fiecărui ostaş câte o parte, şi cămaşa. Dar cămaşa era fără cusătură, de sus ţesută în întregime.

Deci au zis unii către alţii: „Să nu o sfâşiem, ci să aruncăm sorţi pentru ea, a cui să fie..." **(Ioan, 19, 23 - 24).**

Azi, asemenea ruinelor majestoase ale fostelor palate voivodale din care se scot pietre pentru construcţia unor adăposturi modeste, Legiunea a devenit furnizorul celor care vor să-şi făurească, din neştiinţă, necunoaştere şi neputinţă un drum spre putere.

Tristă întâmplare ce ne aminteşte de vorbele papei Ioan al XXIII-lea care cere credincioşilor „să nu facem un proces istoric; să nu căutăm să vedem cine are dreptate şi cine nu. Responsabilităţile sunt împărţite. Vom spune un singur lucru: *să ne unim*! Să terminăm cu disensiunile."

Numai astfel am putea reconstrui Legiunea.

Risipirea ei actuală este atât de ciudată, încât, la limită nici nu mai există un conflict între diferitele tendinţe -ci mai ales un soi de explozie cu apariţia unor afirmaţii inimaginabile.

Dar, nu credem că merită să căutăm vinovaţi şi vinovăţii ci să răspundem la câteva întrebări:

Ce s-a întâmplat cu noi?

De ce nu ne putem regăsi?

Suntem şi noi victimele acestei tentative care timp de aproape 60 de ani a zguduit fundaţiile bisericii, familiei, şcolii şi celorlalte temelii ale unui stat valid?

Sau totul nu este decât un epifenomen al acestui secol al corupţiei – care, de la Eminescu se ştie, nu se limitează doar la cumpărarea cunoştinţelor cu ajutorul arginţilor.

Mişcarea Legionară nu a fost un partid poliţist şi cu atât mai puţin o organizaţie naţionalistă antisemită -şi în nici un caz una xenofobă, nu a fost, (aşa cum declară „urechiştii" care nu s-au străduit să-şi facă educaţia cu ajutorul documentelor şi studiului), nici antidemocratică, nici antiparlamentară; nu a pledat pentru un stat totalitar; nu a promovat teroarea şi asasinatul, ca formă a luptei politice, şi nici nu a pledat sau promovat o anumită formă economică; nu a opus socialismul, capitalismului, şi nici nu a afirmat vreodată că acesta din urmă ar fi fără prihană sau reproş.

Mişcarea Legionară nu poate fi judecată prin prizma celor 4 luni şi jumătate când a participat la o ciudată guvernare şi nici în lumina afirmaţiilor, publicaţiilor, scornelilor şi minciunilor care s-au revărsat, fără încetare, de-a lungul celor 70 de ani, de când 5 tineri, într-o mănăstire transformată în puşcărie, cereau sprijinul Arhanghelului Mihail pentru împlinirea visului lor:„schimbarea la faţă a României".

Dar adevărul este încăpăţânat.

Orice i-ai face el îşi găseşte drumul spre lumină.

Deschideţi memorialul lui Petre Pandrea şi veţi vedea ce a putut născoci adevărul pentru a-l determina pe acest „om de stânga", „cumnatul lui Pătrăşcanu", apărătorul, fără arginţi, al evreilor şi comuniştilor, să recunoască – şi acum îl citez: „că a fost sluga unor şbilţari".

Iar adevărul nu numai că iese la iveală, dar te şi pedepseşte.

Aşa cum suntem noi sancţionaţi pentru că nu am ţinut, şi nu ţineam, seama, de vorbele lui Iisus, că „adevărul te face liber" şi „lumea nu poate fi condusă decât prin unirea spiritului cu adevărul".

Sau cum suntem noi sancţionaţi pentru că nu am luat aminte la lecţia unui alt mare învăţător al neamului – Nae Ionescu – care ar fi putut ocupa orice dregătorie, dar le-a refuzat pe toate – mai mult, a plătit cu viaţa acest refuz – pentru că nu putea accepta să slujească pe cel – fie el şi regele ţării – care se sumeţise împotriva spiritului adevărului şi dreptăţii.

Deşi nu a primit o invitaţie ad-hoc, Fundaţia BUNA VESTIRE este fericită că s-a hotărât – se pare cu ajutorul, sau, poate şi la îndemnul, camarazilor din străinătate- să purcedem la împlinirea a ceea ce nu am reuşit în cei zece ani post decembrişti: respectarea şi împlinirea comandamentelor pe care Căpitanul nu a încetat, nici o clipă, să ni le ceară:

Unde sunteţi numai 3 legionari, trăiţi ca fraţii între voi: unire, unire şi iar unire.

Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare, cu toate poftele şi cu tot egoismul din tine, pentru această unire.

Ea, unirea ne va da biruinţa.

Cine este contra unităţii, este contra biruinţei legionare.

Nu-ţi vorbi de rău camarazii. Nu-i pârî. Nu şopti la ureche şi nu primii să ţi se şoptească.

Nu crede în nici un fel de informaţii, de veşti, de păreri despre Mişcarea Legionară, citite din orice foaie ar fi, chiar dacă pare a fi naţionalistă, sau şoptite la ureche de agenţi sau chiar de oameni de treabă.

Legionarul nu crede decât în ordinul şi cuvântul şefului său.

Dă-ţi seama bine pe cine ai în faţă. Şi cântăreşte-l cum trebuie, şi când este un inamic care vrea să te înşele, şi când este un prieten prost pe care l-a înşelat mai înainte un inamic.

(continuare în pag. 14)

Fundaţia BUNA VESTIRE
pt. conf. Doru MIHAIL.

(urmare din pag. 6)

* (**Breviar...**) comparabilă cu cea în care s-au găsit oamenii 100 000 sau 150 000 de ani – acum câinii s-ar afla azi într-un stadiu ce precede naşterea vorbei. Evident, nu va fi vorba de acelaşi limbaj.

De ce am întârziat asupra acestor informaţii?

Pentru că primarii au avut, vor avea şi, foarte probabil le vor lăsa moştenire, unele probleme cu câinii, cu stăpâni lor şi, mai ales, cu cele trei grupări de electori: apărătorii câinilor, adversarii, adesea ucigaşii lor, şi indiferenţii.

Este foarte interesantă repartiţia politică a acestora; dar şi originea lor; recent urbanizaţi, vechi orăşeni; absenţa unor informaţii ecologice şi etologice etc.

Numărul mare al câinilor vagabonzi din Bucureşti este rezultatul a trei acţiuni: demolarea caselor individuale în anii comunismului; măsuri insuficiente şi prost aplicate în ce priveşte demografia canină, folosirea, ca şi în cazul copiilor abandonaţi, a sistemului instituţionalizat în locul celui, mult mai eficient, al plasării în familie.

REÎNVIEREA STÂLPULUI INFAMIEI? DE CE NU?

De vreme ce pedeapsa cu moartea nu se mai poartă decât în unele state americane, China şi în unele ţări islamice, iar puşcăria tradiţională s-a transformat şi se va transforma într-un soi de casă de odihnă – mai ales atunci când este vorba de „răsplătit" politicienii feloni, poltroni şi hoţomani, poate că reluarea „stâlpului infamiei" – oarecum modernizat, nu ar fi de lepădat.

Pentru că a ucis o femeie, conducând în stare de ebrietate, Rebecca Escobar a fost condamnată – între altele- şi să fie umilită în public: odată pe lună trebuia să efectueze un marş de o oră în jurul Tribunalului Comitatului (Wilkesboro) purtând o pancartă pe care scria „Am condus în stare de ebrietate. Şi asta a costat viaţa unui om."

Un pedichiurist din Michigan, care fraudase fondurile Casei de Asigurări Sociale, a fost condamnat să publice în două jurnale şi o revistă profesională, verdictul vinovăţiei sale, iar un membru al grupurilor de presiune de la Washington (adică un traficant de influenţă, asemenea sutelor care se învârt pe lângă, înăuntrul şi mai peste tot în Parlamentul nostru), şi care donase fonduri ilicite pentru o campanie electorală – (vezi la noi PDSR, ApR etc.), a fost obligat să redacteze un text asupra delictului său şi să-l distribuie celor 2000 de membri ai „lobby-urilor" şi comitetelor de acţiune politică.

Această practică, care în Statele Unite, aminteşte de epoca colonială a fost abandonată la începutul secolului 19 dar judecătorii recurg din ce în ce mai frecvent la ea – pentru a-l umili pe cel vinovat şi a pune lumea în gardă.

Închisorile sunt din ce în ce mai pline – (şi, ca şi la noi, foarte costisitoare) iar societatea din ce în ce mai sceptică în ce priveşte aptitudinea sistemului penitenciar de a-i corija pe deţinuţi şi de aceea s-a ajuns la această soluţie: aplicarea unor sancţiuni umilitoare pentru anumite categorii: beţivii de la volan, prostituatele, părinţii nedemni sau „gulere albe" culpabile, sancţiuni ce s-ar vădi mai eficiente decât pedepsele clasice.

Municipalitatea din Syracuza a instalat panouri batjocoritoare pe imobilele delabrate deţinute de aşa numiţii „negustori de somn", cei care îşi închiriau camerele mizerabile celor sărmani, în Carolina de Nord, o femeie, care fura din magazin, a fost obligată să stea, în faţa magazinului, din care a furat, cu o pancartă în care era descrisă isprava ei.

S-ar putea folosi atari pedepse pentru parlamentarii chiulangii, sau doar pungaşi – sau şi una şi alta; pentru magazinele care vând mărfurile venite din Turcia, Thailanda sau Taiwan, adevărate rebuturi; pentru miniştri care nu ştiu că o lege trebuie să fie completă (expunere de motive, lege propriu-zisă, regulamentul de aplicare etc.); pentru vilele făcute din furt, pe care să scrie cu litere mari din ce venituri s-au realizat; pe automobilele 4 x 4 – dacă au fost obţinute prin metode incorecte; numele deţinătorilor reali ai chioşcurilor care împing trecătorii să meargă prin mijlocul străzii, pe spitalele cu infecţii intra-spitaliceşti numeroase sau mortalitatea infantilă mare etc.

Chiar dacă ar fi la fel de ineficace precum sancţiunile clasice, în mod sigur, ar costa mai puţin!

CIUMA PROFETICĂ

văd-
şi teribil aş vrea
să vedeţi şi voi
ce văd eu

strig-
şi teribil aş vrea
să strigaţi şi voi
cum strig eu

de ce
v-apucă groaza
şi fugiţi
din calea mea?
nu vă temeţi
oameni buni:
ciuma profetică,
vai!
nu se ia.

Ştefan Augustin DOINAŞ

ALEGERI LOCALE

În apropierea Capitalei se află un aşa zis „oraş".

În realitate, un sat ceva mai mare. Dar care, din interese meschine, pe vremea *„Stejarului din Scorniceşti"* a fost botezat oraş. De atunci şi până acum singurul lucru care s-a schimbat este extinderea gropilor până la desfiinţarea completă a asfaltului de pe una din străzile principale – botezată Bulevardul „Republicii". La aşa „republică" aşa „bulevard"!

În rest, în ciuda faptului că, în fiecare Duminică, se adună purcoi de bani din taxele luate de pe maidanul care adăposteşte mulţimea de negustori, nici piaţa de toate zilele şi nici acest „bâlci" de la marginea satului nu s-au schimbat.

Praf – în zile uscate şi noroi cât cuprinde, în celelalte; majoritatea negustorilor îşi desfac marfa pe jos; tarabele sunt la dispoziţia prafului, ploii şi muştelor – după anotimp. Controlul sanitar şi veterinar este inexistent.

Vechiul primar s-a lansat în campanie cu lozinca „cinste şi dreptate".

Contra - candidatul lui a dat o masă câmpenească cu mâncare şi băutură pe gratis – în speranţa că cel puţin multitudinea ceva mai colorată a târgului – (iată că am aflat şi o denumire ceva mai adecvată a satului) îl va vota.

Nu contează nici câştigătorul, nici promisiunile.

Ci ilustrarea afirmaţiilor lui Corneliu Zelea Codreanu care scria că „În România, de la război încoace, în special, democraţia ne-a creat, prin acest sistem de alegeri, o –„elită naţională"- având la bază nu vitejia, nici iubirea de ţară, nici jertfa, ci vânzarea de ţară, satisfacerea interesului personal, mita, traficul de influenţă, îmbogăţirea prin exploatare şi furt, hoţia, laşitatea adică doborârea adversarului prin intrigi."

Această „elită naţională" care, în Bucureşti a fost ilustrată de doi membrii „iluştri" ai *Convenţiei Democrate*, Halaicu şi Lis, pe care formaţiile lor au uitat să-i sancţioneze şi să-i trimită în faţa judecăţii, şi care este azi înlocuită de o „elită la fel de naţională şi, precum se va vedea, la fel de rapace, [şi] va duce la - desfiinţarea statului român-."

Deci, în ultima analiză, susţine Căpitanul, problema care se pune azi poporului român şi de care depind toate celelalte, este înlocuirea acestei „elite" cu una naţională având la bază: „virtutea, iubirea şi jertfa pentru ţară, dreptatea şi dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale şi onoare".

Reporter.

PROVERBELE LUMII:

Înainte de a-l încuraja pe un înotător să plonjeze, trebuie să umpli piscina cu apă (**CONFUCIUS**).

Creerele sunt precum inimile: se duc acolo unde sunt apreciate (**Robert MacNAMARA**).

Experienţa demonstrează că cel care nu are încrede în nimeni, niciodată, nu va fi nicicând dezamăgit (**Leonardo da VINCI**).

Nu conduci poporul decât arătându-i un viitor: un şef este un negustor de iluzii (**NAPOLEON I**).

Cine are încredere în vorbăreţ şi - şi împrumută banii risipitorului îşi va găsi secretele pretutindeni şi banii nicăieri (**Jules - Petit SENN**).

Politeţea este arta de a alege unul dintre gândurile ADEVĂRATE (*Madame* **de STAËL**).

*

Bunul Dumnezeu, nu a spus că am fi *mierea* pământului, ci *sarea.*

Berea niţel mai acră,
Calul niţel mai şchiop şi
Omul niţel mai leneş durează de două ori mai mult.

Pentru prostia umană există înţelepciunea divină.

Muncitorului – *munca*; stăpânului – *grija.*

Fără stăpân pământul este orfan.

-proverbe ruseşti epurate de puterea ţaristă şi urmaşa ei sovietică din:

„Colecţia Vladimir DAHL".

IARMAROCUL POLITIC DIN ROMÂNIA

Când s-a fărârmat marea excrocherie a secolului nostru „oceanul de mizerie, crime, lacrimi şi plictis" care s-a numit comunism, în România exista doar „comunitatea socialistă a imbecililor".

Termenul a fost definit de Gh. Tohănenanu în al său „dicţionar de imagini pierdute" imbecilul fiind „cel fără toiag, neajutorat, slăbănog" şi de aceea nu ar trebui luat doar în sens patologic sau peiorativ, ci ca absenţă a ceea ce orice societate sănătoasă încearcă să facă: instruire, educaţie, cultură – (aceasta din urmă fiind de fapt asocierea primelor plus aşa numitul „bun simţ" sau, atunci când intervine Cel de Sus, „sfântul duh").

De ce „iarmaroc politic"?

Pentru că, în iarmaroace există climatul optim pentru desfăşurarea tiribombelor, şuţilor, păcălicilor, mincinoşilor, negustorilor de trei parale, vânzătoarelor de gogoşi şi de limonadă falsificată, femeii cu barbă, iluzioniştilor, ţiganilor ce plimbă ursul, cocotelor masculino-feminine, toţi cu ochii pe mulţimea de gură – cască şi mai ales pe punga lor.

În România post – decembristă au apărut mai toate partidele, partidulețele şi tărtăcuţele prezente şi înainte de 1938, data înfiinţării primului partid unic – *Frontul Renaşterii Naţionale* – condus de cel care ar fi trebuit să fie cel mult arbitru – partid împănat cu „elita" ţucălarilor din România acelei vremi.

Fiecare şi-a putut păstra vechiul nume sau, pentru noile făcături, s-au creat denumiri în care tautologia sau contradicţia se lăfăieşte ca pe tarabele circarilor din iarmaroacele lumii: vom avea un *partid democrat liberal – socialist*; dar şi unul *socialist al muncii democrat populare* sau cel al celor fără de partid. Unii au făcut partide din ceea ce ar fi trebuit să fie sindicate sau asociaţii profesionale: al chiriaşilor, al automobiliştilor, al pensionarilor etc.

Unuia singur i s-a interzis să-şi decline identitatea: *totul pentru ţară*. Lui, forţa politică a Mişcării Legionare, ca şi acesteia, nu li s-a dat voie să-şi spună cuvântul, să spună cine sunt şi ce vor.

De ce?

Poate pentru că doar Mişcarea Legionară nu a acceptat să pactizeze ce duşmanii României – indiferent din ce „lumină a răsăritului" coborau sau pe ce cărări hoţeşti se căţărau întru stăpânirea ţării.

Sau, pentru că Mişcarea Legionară s-a străduit, consecvent, să introducă în mlaştina politici româneşti, morala, să susţină elitele, să împământenească acele valori fără de care neamul românesc va aluneca pe toboganul unei pieiri previzibile.

Celelalte – inadmisibil de numeroase, aşa zise partide – unele de-abia născute şi curând decedate – (este mare moralitatea infantilă atât printre copiii ţării dar şi în iarmarocul politic) – altele handicapate genetic, târându-şi o viaţă grabatară – (printre organizaţiile rizibile pentru că, în orice iarmaroc, vom întâlni măscărici şi clovni), multe dintre ele subvenţionate de forţe ocult – sunt folosite pentru a se crea climatul necesar pescuitului în ape tulburi.

Iniţial s-a realizat – sub numele de *„frontul salvării naţionale"* o „grămadă" care nu de salvarea naţiunii era preocupată, ci de adăpostirea rămăşiţelor *partidului comunist* şi a slugilor sale.

Printre primele acţiuni, deşi quasi – inexistentă, Mişcarea Legionară, devine ţinta atacului, la care participă – în afara şefului statului-, şi acea grupare alogenă care a fost prezentă şi a luat parte la distrugerea comunistă a României.

Concomitent, s-a trecut prin „Parlamentul ruşinii naţionale" o lege care stabilea că toate documentele legate de existenţa Mişcării Legionare nu vor putea fi cunoscute decât după 90 de ani – împiedicând astfel neamul românesc să-şi cunoască istoria care i-a determinat trecutul, îi tulbură prezentul şi-i va altera viitorul.

În ce priveşte economia, s-a creat climatul jefuirii poporului român şi s-au scos de sub incidenţa legilor jecmănitorii din anii *socialismului real*.

Au reapărut şi „partidele istorice".

Conduse de rămăşiţele neucise în închisori, în general oameni în vârstă, speriaţi de anii temniţelor, fără o pregătire adecvată lumii de azi, dezbinaţi prin amintirea conflictelor de altădată; ei şi-au reluat comportamentul dinainte de 1938: bisericuţe, brătienisme şi antibrătienisme, PNL tânăr, matur, bătrân – cu săgeţi, cu căluţi, cu secera şi ciocanul ascunse în buzunarul de la piept, cu regele pe post de candidat la preşedinţie, cu Guţă Tătărescu pe stânga şi cu Amedeo Lăzărescu în lojă şi Valeriu Stoica la galerile – Partidului Naţional Liberal a rămas ceea ce a fost şi pe vremea lui Eminescu. Sau, din nefericire, mai rău.

În ce priveşte PNŢ – ul, el şi-a atârnat în coadă un CD – creştin şi democrat (asta va fi însemnat că înainte nu era democrat !)- titulatură a cărei semnificaţie nu o prea înţelegem.

Aşa cum nimeni nu a înţeles de ce „partidul naţional" din Ardealul „dublei monarhii" – cu o doctrină clară şi ţinte precise, s-a unit cu „mişcarea ţărilor" din

(continuare în pag. 16)

Paul Spiru MICHAIL

DIAGNOSTIC

Este o colecție editată de *Institutul pentru Cercetării asupra Culturii* – din Quebec – iar volumul, prezentat de noi azi, este al 7-lea, intitulat – „*les sondages et la démocratie* – (*sondajele şi democrația*). Au mai apărut următoarele titluri: *Sinuciderea; Reproducerea umană industrializată; Şcoala, şcolile, şcoala mea; Liberul – schimb realmente liber; Procesul dreptului; Biblioteca lingvistică în Quebec.*

Scopul, mărturisit al acestei colecții ar fi să informeze, să provoace reflexiuni, să stimuleze cercetarea şi să să-l ajute pe cititor să-şi formeze o opinie luminată.

În ce priveşte „sondajele de opinie", de care se ocupa acest volum, întâlnim, pe prima pagină, următoarele citate:

„Sondajele sunt sateliți de recunoaştere ce fotografiază câmpul bătăliei; dar oameni politici se servesc de ele ca şi cum ar fi vorba de purtătoare de bombe (A. Max)."

„Democrația este un sistem politic pentru oameni care nu sunt prea siguri că au dreptate (E. E. Schattischneider)."

Pentru a răspunde la prima întrebare – dacă utilizarea sondajelor este utilă funcționării democrației din societățile noastre, autorul crede necesar să definească democrația: apoi să examineze modul în care se realizează un sondaj şi condițiile necesare pentru ca ele să dea o reprezentare aproape exactă a populațiilor şi trăsăturilor studiate de ele; ținând seama că informația adusă de sondaje serveşte unor scopuri diferite (specialiştilor ca să explice, mediilor ca să prezică şi oamenilor politici să înțeleagă şi să intervină).

Şi, în fine, să aflăm dacă, într-o perspectivă democratică, am putea face un control al sondajelor .

Dar, indiferent de căile prin care s-ar putea realiza controlul, punctul de vedere al studiului este că sondajele trebuie menținute pentru a promova participarea la luarea deciziilor care ne privesc pe toți.

În fond, am adăuga noi, şi participarea la vot este tot un sondaj – care, însă, poate avea efecte secundare deosebit de nocive dacă este realizată fără respectarea regulilor jocului politic. (Informația, participarea, supravegherea urnelor, tragere la răspundere, etc.)

În ce priveşte *democrația în practică* – (idealuri, reguli, practici) –, ni se propune o diferențiere care nu este nici pur ideologică, nici strict instituțională: democrația ar trebui să fie purtată de idealuri şi încadrată de instituții (ceea ce, credem noi că încă nu este cazul, în „tânăra noastră democrație" care, din nefericire nu îmbătrâneşte deloc).

Există o definiție celebră- care ar fi aparținut lui Abraham Lincoln -(pe care însă eu am întâlnit-o şi la Nicolae Iorga) – care afirmă că democrația este *guvernarea poporului, prin popor* şi *pentru popor* (ceea ce-mi aduce aminte de o completare de pe vremea „democrației populare" (?!) care seamănă bine cu cea de azi: guvernarea poporului prin reprezentanții poporului şi, mai ales, în favoarea acestor reprezentanți).

Alte definiții insistă mai ales asupra instituțiilor sau regulilor, afirmând că un sistem este competitiv atunci când cel puțin două mari partide îşi dispută favorurile electoratului şi numai dacă unul nu-l domină pe celălalt.

Pot contribui sondajele la competitivitatea unui sistem politic; există egalitate de şanse în ce priveşte utilizarea sondajelor; publicarea rezultatelor este contrară competiției sau este, mai ales, favorizantă?

Înainte de a răspunde acestor întrebări, autorul se ocupă de competiția existentă între organizații şi liderii lor – care au un rol esențial: definirea noilor probleme sau redefinirea lor dacă circumstanțele cer acest lucru şi, mai ales, propunerea unor soluții originale.

A treia caracteristică a democrației ar fi responsabilitatea – în timp ce politizarea conflictelor, popularizarea opțiunilor şi participarea sunt caracteristici derivate.

Dacă încercăm să aplicăm această schemă democrației, instaurate la noi în ultimi zece ani, vom vedea că dotarea ei nu corespunde condițiilor mai sus prezentate.

Democrația, susține EES – este un sistem politic pentru oameni care nu sunt foarte siguri că au dreptate – şi de aceea este tolerată competiția: să dăm posibilitatea liderilor să-şi modifice punctele lor de vedere – în funcție de confruntarea dintre ei.

În practică, democrația, este rezultatul acestor confruntări care nu rămân democratice decât dacă sunt respectate anumite condiții: organizațiile şi liderii aflați în competiție – într-un sistem democratic- sunt responsabili în fața poporului şi acest lucru se reliefează în momentul alegerilor, cu condiția ca ele să nu fie măsluite; opțiunile lor vor fi evaluate şi sancționate de alegători – şi cu condiția existenței unui sistem eficient de educație şi informare a acestui electorat şi de motivarea participării lor la vot.

Ultimele alegeri de la noi din țară au demonstrat că atunci când competiția este doar verbală, lozincardă, fără urmări evidente în planul realizărilor privind ameliorarea vieții, electoratul refuză jocul. Pentru că este unul trucat.

(continuare în pagina 12)

D. MICHAIL

(urmare din pag. 11)

* **(Diagnostic...)** Există lideri intrați într-o competiție și în sistemele nedemocrate – precum cele cu partid unic – dar departajarea nu se face prin intermediul alegătorilor ci prin lovituri de palat (când nu sunt doar loviturii de cuțit sau de rangă) – (vezi cazul Foriș – Gheorghiu - Dej); sau „șbilțarii Ana – Theo și cu Luca contra șbilțarilor Groza – Dej- Maurer etc.

Adesea – și mai ales când anumiți oameni politici sunt nemulțumiți de sondaje – se afirmă că acestea ar fi contrare eticei convingerii, dar ele sunt instrumente utile de responsabilizare a liderilor politici și organizațiilor conduse de ei (sau care sunt împotriva lor).

Celelalte trei caracteristici ale democrației – derivate din primele trei – sunt *politizarea, popularizarea și participarea.*

Prin politizarea conflictelor poporul poate participa la funcționarea corectă a sistemului dat fiind că în orice societate există organizații puternice – biserici, grupuri de afaceri, administrații, birocrații, și alte aparate statale care au interes ca aceste conflicte să rămână private, să nu fie verbalizate în piața publică, pentru că, nu-i așa „rufele murdare se spală în familie" chiar dacă murdărirea lor a păgubit întreaga comunitate (vezi Bancorex, FNI, SAFI etc.)

Partidele au interesul de a le scoate „în lume" pentru că prin atare conflicte se pot mobiliza electorii.

Iar sondajele contribuie la politizarea acestor conflicte și la amplificarea politizării sau, dimpotrivă, la privatizarea lor.

Credeți că dacă sondajele nu-l arătau pe Iliescu sau pe ai săi câștigătorii siguri, mai aflam noi ceva de afacerea Costea, Firul roșu, embargo și câte or să mai apară?

Odată opțiunile apărute – care, firește, pot fi și trucate- este nevoie de popularizarea lor și acest lucru trebuie făcut în așa fel ca electorii să poată participa la luarea de decizii.

Acest lucru, succesul lui, depinde de organizare și militantism, inteligibile pentru alegători, dar popularizarea se va realiza mult mai bine cu ajutorul liderilor de opinie – mult mai apropiați de populație.

Contribuie sondajele la popularizarea opțiunilor?

Nu există riscul, pentru un partid, ca să nu vadă populația de cât prin aceste sondaje – neglijând militantismul și contactele directe cu populația?

Există. Dar există arme cu ajutorul cărora se pot amenda aceste aspecte. Cu o condiție: ca atunci când te-ai aflat la putere să o fi folosit cum se cuvine. Lucru pe care coaliția șchioapă din România de azi nu le-a făcut. Ceea ce s-a văzut și în sondaje și la alegeri.

În sfârșit, politizând conflictele și popularizând căile soluționării lor adevărații lideri – în competiție unii cu alții – creează condițiile favorabile participării populațiilor la deciziile de care depinde viața, bunăstarea și viitorul lor.

Alegătorii pot realiza acest lucru la urne, prin referendum sau prin inițiativa populară. Dat fiind strâmba alcătuire a Constituției României doar prima cale este deschisă – celelalte două sunt atât de îmbârligate, încât nici una dintre ele nu a funcționat în cei zece ani de pseudo - democrație.

Există însă și un *punct de vedere pesimist* în ce privește sondajele: se spune că ar fi un substitut, de proastă calitate, al participării populare; s-ar face economie de o adevărată participare a populației și ar putea fi măsluite.

Punctul de vedere optimist susține că, totuși, prin repetarea sondajelor, prin existența mai multor „case" de producție, se va ajunge ca populația, încurcată de rezultatele contradictorii, să ceară participarea la singurele sondaje adevărate: *referendumul.*

În viitoarea expunere vom vorbi despre condițiile, mijloacele, posibilitățile, modalitățile în care se poate asigura corectitudinea unui sondaj.

(urmare din pag. 3)

* **(Românii...)** Nici Paulescu n-o sfârșește prea bine și cam prea devreme. Să nu uităm că acest Albert Einstein avea o nevastă (prima) tot din zona de unde era născut Tesla („cesălă"-tesală, teslă adică). Obert se inspiră din invențiile *pulberarului* Ioan Românul (sau Valahul), din Alba Iulia, care-l precede pe Conrad Hass și care, la rându-i, nu era străin de „poheziile" românului. Și, iarăși, moții nu-și fac, oare, „treascuri" (adică tunuri) din tulpină de cireș „cercuită"? Cred că la început „cercuirea" se făcea tot cu cercuri de lemn (Și, apoi, Munții Apuseni, nu-s departe tocmai de Alba Iulia lui Ioan *Românul.* În zonă există până astăzi expresia „dă cu treascu", „bace cu treascu!" „o tras cu treascu!" și cuvântul „treasc" care –zic eu- precede apariția armei propriu-zise. Și de ce zic? Pentru că există -printre altele- și o înjurătură, blestem: „mânce-l treascu!" (pe cineva). Ba, despre copii se zice: „să jioacă cu treascu", „să jioacă gi-a treascu!" – adică introduc pulberi explozive în trunchiuri de lemn –prin găurire, scobire – și, apoi, de

(continuare în pag. 16)

HIPER - SĂRĂCIA

Pretutindeni - şi din ce în ce mai repede, se extinde sărăcia. Aşa susţine Jaques **Attali** şi îşi sprijină afirmaţiile cu o serie de date:

- 40 de milioane de excluşi în Statele Unite;
- salariul mediu scade, începând din 1973;
- peste ¼ dintre copii Mari Britanii nu au un acces la serviciile publice, de bază;
- 6 milioane de persoane, în Franţa, sunt „radical excluse" iar numărul şomerilor de lungă durată creşte (deşi, procentual, se afirmă, că, şomajul, scade):
- unui copil din mediu defavorizat îi este de 4 ori mai greu azi - decât acum 30 de ani – să pătrundă în învăţământul superior;
- în ţările Sudului 2 miliarde de persoane supravieţuiesc cu mai puţin de 2 dolari pe zi – (ce bine ar fii dacă pensionarii României ar avea DOI DOLARI pe zi- echivalentul a peste 1,2 milioane de lei pe lună);
- 160 milioane de copii suferă de foame;
- cele TREI PERSOANE, cele mai bogate din lume, deţin o avere egală cu produsul intern brut a celor 48 de ţări cele mai sărace;
- iar cele 88 de familii foarte bogate posedă un patrimoniu echivalent cu cel al Chinei.

Aşadar HIPERSĂRĂCIA celor excluşi şi HIPERBOGĂŢIA noilor îmbogăţiţi.

Diferenţele -în ciuda schimbărilor profunde ştiinţifice, tehnice şi mediatice, accesul diferenţiat, în noua lume tehnologică, va accentua decalajul dintre cei care vor avea cu ce şi cei sărmani: cunoştinţele şi competenţele vor fi din ce în ce mai inegal împărţite.

Domnul J. Attali ne propune şi o soluţie.

Iată expunerea lui: social – democraţia, botezată azi „a treia cale" nu va putea nimic deoarece ea nu ţinteşte decât să facă suportabile legile pieţii pentru clasa mijlocie, hipersăracii urmând să rămână acolo unde sunt; sau să acceptăm revenirea la metodele Evului Mediu, precum în Statele Unite – unde, în penitenciare, se află de 8 ori mai mulţi deţinuţi decât în Franţa (de pildă); şi să aşteptăm ca rezultatele perverse ale globalizării economice să determine mondializarea revoltei;

Ar mai fi ceva de făcut: aplicarea „venitului mediu generalizat" (de la 16 ani fiecare, indiferent ce face, va primi o sumă de bani care să-i asigure condiţii minime de viaţă) lucru realizat prin redistribuirea venitului naţional şi eliminarea excluşilor.

Concluzia lui Attali?

Nici „piaţa", nici „redistribuirea", nici „înmulţirea puşcăriilor" nu vor reuşi.

În ce priveşte, noi am primit o moştenire pe care nu o folosim precum s-ar cuveni – soluţia dificultăţilor prin care trece lumea de azi. Şi nu doar România. Ne-a dat-o Corneliu Zelea Codreanu:

a. – să se desfiinţeze discuţiile sterile şi scump plătite ale parlamentarismului democratic, din care n-a ieşit niciodată lumină, şi, din care, mai ales, nu poate ieşi hotărârea eroică de a face faţă primejdiilor în ceasurile grele. Un deputat costă azi, 1 MILIARD două SUTE de MILIOANE de lei pe LUNĂ (salarii, întreţinere, automobile, costurile legate de aşa zisa *Casă a Poporului* etc.); (Aţi văzut neruşinata paradă a celor care vor să ne devină primari generali şi banii cheltuiţi pentru răspândirea noianului de minciuni, insulte şi acuzaţii);

b. – să adunăm într-un singur mănunchi toate energiile disparate şi dispersate ale neamului, încleştate azi în lupta fratricidă, să le disciplinăm, să refacem moralul pierdut şi să le insuflăm credinţă în destinul neamului românesc (Cum credeţi că vor colabora – după ce s-au bălăcărit fără ruşine – primarul ales cu adversarii lui care, în buna parte, se află pe listele de consilieri eligibili?);

c. – să se declare război mizeriei şi sărăciei îndemnând la muncă şi cumpătare pe cei buni, trimiţând la muncă- la nevoie cu forţa – elementele parazitare şi nu îndemnându-i să-şi joace agoniseala la *Caritas*, *Fonduri Naţionale* şi – mai ales – internaţionale, la *bingo*-uri şi altele asemenea.

Este semnificativ că după ce timp de 50 de ani aproape toată populaţia ţării a fost supusă unor repetate cursuri politice şi economice majoritatea populaţiei nu ştie un lucru elementar: că numai crearea de PLUS – VALORI poate aduce BOGĂŢIE!

d. -să se desfiinţeze tot ceea ce parazitează trupul istovit al ţării- societăţi căpuşe, *Consilii de Administraţie*, *„agale"*, birocraţie etc. şi să răscolească, organizeze şi stimuleze toate energiile creatoare ale neamului. (Nu vom reface ţara vânzând forţa de muncă la preţuri de nimic străinilor);

e. – să stârpească necinstea – confiscând averile celor vinovaţi şi aducând înapoi banii furaţi.

f. – să treacă şefii în fruntea marii gloate sărace-şi la bine -şi la rău- şi să mănânce aceeaşi pâine şi aceeaşi mâncare pe care o mănâncă şi cel sărman pentru că, în aceste timpuri grele, mizeria morală, inegalitatea de tratament rănesc mai mult de cât mizeria materială.

Unii trăiesc în lux – cu şampanie şi icre negre – cu salarii de la zeci de milioane la sute de milioane, iar, alţii, nu au nici bucata de pâine minimă, sub regimul care se decalară din popor, al poporului, pentru popor;

(continuare în pag. 15)

Ion SĂRACU

(urmare din pag. 7)

* **(Legiunea...)** „Cearta între fraţi, scrie Ilie Gârneaţă -în **„Pământul Strămoşesc"** - neînţelegerile între conducători – este astăzi o stare destul de accentuată ca să o putem ascunde. Urmările ei vor fi de natură să descurajeze pe mulţi, iar descurajarea celor ce-şi puseseră cu o fărâmă de suflet atâtea nădejdi în această organizaţie, este desigur un pas înapoi, un pas spre înfrângere.

...nicăieri în istorie nu s-a văzut ca dezbinările să ducă la altceva decât la nenorocire, la dezastru".

Legiunea este mai mult decât o organizaţie cu membri, registre şi şefi. *Este o stare de spirit. O unitate* de simţire şi trăire...

Membrii, şefii, uniformele etc. constituie Legiunea care se vede.

Cealaltă, însă, este cea mai importantă, este Legiunea care nu se vede.

A crea o mişcare nu este altceva decât a da naştere unei stării de spirit. După cum cineva nu este creştin dacă „cunoaşte" şi „înţelege Evanghelia" ci numai dacă se conformează normelor de viaţă afirmate de ea, dacă o „trăieşte".

De aceea **BUNA VESTIRE** este gata să participe, fără nici un fel de precondiţii, la orice „negociere" pentru a se împlini voia Căpitanului:

Iar acest lucru nu se poate împlini -fără disciplină- chezăşia biruinţei, pentru că ea asigură unitatea efortului.

Sunt greutăţi pe care numai un neam întreg, *unit,* ascultând de o singură comandă le poate birui.

Cine este imbecilul care într-un asemenea caz refuză să se grupeze cu toţi ai săi, la un loc, ascultând de aceeaşi comandă pentru motivul că disciplina i-ar şterbi personalitatea?

Nu există biruinţă fără unitate.

Şi nu există unitate fără disciplină.

Unitate în jurul unui alt concept lăsat nouă de Corneliu Zelea Codreanu:

Mişcarea Legionară nu se întemeiază nici pe principiul autorităţii şi nici pe cel al libertăţii.

Ea îşi are temeliile înfipte în **principiul dragostei**:

Dragostea este împăcarea între cele două principii: Autoritate şi Libertate.

Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Până la sfârşit ele se vor convinge, după ce vor rătăci -cerceta şi încerca totul-, că, în afară de *Dragostea,* pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletul oamenilor, ca o sinteză a tuturor însuşirilor omeneşti, nu există nimic care să ne poată da linişte şi pace.

Acolo unde nu există *dragoste*, nu este *viaţă legionară.*

RAPSODY IN BLUE

Lui Sabin BĂLAŞA

M-am întrebat adesea, cu multă nostalgie,
privind uimit covoare de blânde viorele,
care-mpânzesc pădurea şi visurile mele,
în prag de primăvară, făcând totul să-nvie:

Cine-a născut minunea, culoarea de azur?
Ce reprezintă, oare, pentru cei muritori,
albastrul, ce-mpresoară înaltul fără nori,
când zorii zilei sfarmă al nopţii trist contur?...

Albastrul este Duhul prea – bunului Iisus,
creat de însuşi Domnul, cu bucurie mare,
să dea speranţă lumii lipsită de vigoare,
să umple-a' noastre inimi cu harul Său de sus.

Albastră e cărarea cetelor de cocoare,
ghirlande zburătoare, care brăzdează cerul,
vestind triumful vieţii!... Acesta e misterul
culorii fără seamăn ce se revarsă-n mare!

Albastrul este forţa ce-nlătură furtuna,
alungând cu bici aspru a noilor urgie;
albastrul dă răcoare râvnită în pustie
şi-n zile de jeratic potoleşte căldura.

Albaştri nu-s doar ochii Atenei din Olimp,
emblema-nţelepciunii, ce dăinuie sub soare,
ci şi lumina minţii copilei, mândră floare,
ce-adesea amăgeşte pe poeţi... cu un nimb.

Albastrul e senin din inimi înfocate
de tineri care-aleargă spre idealul lor,
de muncitori destoinici, zidari de viitor,
ce ştiu şi-aleg, cu grijă, neghina din bucate.

Albastrul zugrăveşte comori fără de preţ,
nepieritoare visuri... Artişti fără de moarte
aştern culoarea vieţii, prin geniu, zi şi noapte,
pe pânze şi pe ziduri, aici şi-n Voroneţ!

Eugen BĂLAŞA

BULETINUL AGIR

Apare trimestrial. A fost fondat în 1918. Într-un număr din ediția nouă (septembrie 1999) am întâlnit o *dare de seamă* a doamnei Camelia Apetroaiei (doctor în economie) asupra „sistemelor și căilor pentru transferul informației științifice din cercetare la producătorul agricol" – adică de la domnul profesor – doctor – inginer la nea Ion, pogonar în Bolintin.

Cum eu mă aflu într-o atare situație încercând să-mi completez pensia modestă cu venitul realizabil pe 800 mp de teren, am citit cu atenție documentul cu pricina.

Am aflat așadar că „esența acestui proces – adică trecerea de la o agricultură de subsistență la una performantă și profitabilă – constă în asigurarea unui flux informațional rapid și eficient, pentru îndrumarea și pregătirea profesională a producătorilor agricoli în concordanță cu noutățile din cercetare și practica agricolă".

După ce ni se dau exemple din lumea întreagă, unde fluxul curge cum se cuvine și că treaba costă cam 0.8% din produsul agricol brut, aflăm că aceste activități, în România, sunt realizate de *Serviciul de Extensie și Consultanță Agricolă* creat prin Ordinul Ministerului nr. 86 (din 3. XI. 1997); deci ar fi trebuit să meargă în picioare de vreo doi ani.

Dar, având el o structură piramidală și, fiind piramida înaltă, sistemul nu funcționează.

Așa s-ar putea explica faptul că, în plină secetă, țăranii din apropierea Capitalei habar nu aveau despre condițiile în care s-ar putea iriga pământurile lor arse de soare; și nici nu se știa că există instalații aduse din import, încă de acum doi ani, care zac nefolosite; și nici nu se luaseră măsuri pentru restaurarea rețelii de irigații distrusă de furia celor zece ani (ani ocrotiți de partida domnului Iliescu). Dar nici cu „era" domnului Constantinescu nu mi-e rușine în această privință .

Să ne întoarcem la interesantul studiu din buletinul AGIR: ca să alerge repede, informația pleacă din Ministerul Agriculturii, trece prin *Serviciul Național de Extensie* și *Consultanță* (ce nume pompos și găunos), ajunge la cele 6 centre regionale din cele 6 regiuni administrative, de unde fuga – fuguța se repede spre *Direcțiile Generale pentru Agricultură* și alimentație, la *Serviciile Județene de Extensie, Consultanță și Educație Profesională*, apoi la centrele agricole comunale și, de acolo, - „bine ați venit", plus pâinea și sarea și plosca cu țuica, iată-le primite, cu brațele deschise, de producătorii agricoli individuali, care de-abia au descins de pe bicicleta cu care au fost la prăsit și se și apucă de studiat dornici să afle tehnologiile moderne de cultivare a plantelor, organizarea și utilizarea profitabilă a creditelor (mai ales!), managementul agricol și valorificarea produselor agricole, problemele de marketing, de protecția mediului dar și legislația internă, internațională etc (am citat fireşte, aproape, cuvânt cu cuvânt, din textul AGIR).

S-a stabilit și modul de finanțare: totul de la bugetul de stat.

Cu speranța că, peste vreo 10-15 ani 80% să vină din venituri extrabugetare.

Deși funcționează de aproape 3 ani, în practică s-au realizat puține acțiuni concrete mai ales pentru că *„lanțul informațional este rupt taman la ultima verigă"* altfel spus informațiile curg gârlă până ce ajung la cel care ar trebui să le folosească și acolo – hâc – nu ajunge nimic.

În rest, totul merge perfect: toată rețeaua este încadrată – mai ales la vârfuri; este bine plătită; iar autoarea chiar ne șoptește ceva în această privință și citâm: *„nu este suficientă dorința de a organiza și promova activitățile de extensie și consultanță agricolă ci este necesară luarea în considerație a unor aspecte ca: vârsta persoanelor care primesc informațiile, pregătirea lor profesională, dimensiunea exploatărilor și dotarea lor..."*

Iar pe traseu întâlnim „lipsa de dinamism în promovarea noului, lipsa fondurilor financiare necesare programelor de instruire și pentru acțiuni concrete plus neschimbarea unor mentalități la nivelul primăriilor...

Și ar mai fi ceva: bună parte din producătorii noștri agricoli sunt niței cam analfabeți...

În prezent – citim din studiul amintit- „se manifestă dificultăți în asigurarea logisticii necesare la toate nivelele, în special pentru *Centrul Agricol Comunal* care necesită: asigurarea unui spațiu de lucru adecvat pentru specialiștii agricoli (sediu) și a dotării minime (material didactic, mijloc de transport, telefon etc.).

Un singur lucru nu am aflat: cât s-a cheltuit până acum – timp în care nu s-a realizat nimic și cât ar trebui să mai cheltuim de acum înainte...

Observator.

(urmare din pag. 13)

*** (Hipersărăcia...)** g. – A pune azi, în locul celei care este, o altă epocă istorică este un nonsens; a sosit ceasul să punem temeliile unei epoci noi: cea de întoarcere la realitățile naționale dând națiunii înțelesul de societate naturală unor indivizi care trăiesc, pe același pământ, vorbesc aceeași limbă și respectă aceleași tradiții.

h. – Iar pe temelia acestei națiuni să acordăm primatul culturii naționale, familiei și corporațiilor muncitorești.

Dar, sublinia Căpitanul, un program nu poate fi o combinație de teorii adunate de prin nori; el trebuie să se bazeze pe realitățile ce dor ale neamului nostru.

Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul nostru.

Chemați sufletul neamului la o viață nouă.

Nu căutați succesele electorale dacă ele nu înseamnă, în același timp, biruința forțelor organizate ale sufletului.

Strigați în toate părțile că răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet.

*A bon entendeur, salut, Monsieur **J. ATALLI**!

(urmare din pag. 10)

*** (Iarmarocul Politic...)** Țara Românească condusă de Mihalache, colorată net spre roşu!

Vremea a şters amintirea eroilor lui Mihalache şi Maniu; dar asta nu a creat un partid cu coloană vertebrală – mai ales după ce el a fost „dopat" cu viermii şi cârtițele trimise „ad-hoc" de mafia născută din mocirla morală, economică şi politică a Partidului Comunist.

Dându-şi seama că „partidul comunist" – sub acest nume nu putea intra la bâlci – pentru că portarii „fesenişti" ai iarmarocului ar fi fost obligați să-i accepte pe singurii de care se tem cu adevărat –*legionarii* – atunci grosul trupelor a rămas agățat de tiribomba fesenistă învârtiți în lanțurile puterii – iar restul – (cu excepția „cârtițelor" înscrise pe listele istoricilor) s-au risipit în trei organizații: una cu „verdeața" socialismului, cântat de Păunescu, alta în frunte cu „mohorul", iar a treia cu restul de analfabeți.

Şi uite aşa *partidul comunist* s-a întors la cantitatea inițială: vreo mie de membri în toate partidele.

Restul, conform prezicerilor lui Eminescu, fiind ei evrei, au „iordit-o" atunci când comunismul şi marxismul nu le-a mai asigurat o „viață dulce, pe ales".

Au fugit şi, din cotloanele prin care s-au aciuat, îi înjură – firește, pe *legionari*!

PSDR - ul a fost, a rămas şi se va stinge pentru că fiind el un „Trabant – Partei" (partidul care încape într-un trabant) va încerca să-şi facă loc în Parlament printre „dulăii" PDSR unde, din nefericire vor simți mai ales ghimpii trandafirilor şi nu parfumul lor.

Pentru că, mai devreme sau mai târziu, în lumea stângii nu vor triumfa parfumurile reunite, ci va bântui duhoarea stârvului comunist.

Se ştie azi limpede un lucru: socialismul nu este posibil de cât acolo unde se muncește, se economiseşte şi se creează bogății adevărate din care, o filantropie bine gândită, poate să le asigure o viață decentă şi celor incapabili – din varii motive – să şi-o câştige prin mijloace proprii.

În ce priveşte viitorul apropiat s-ar putea ca o nouă guvernare a „stârvurilor reunificate ale PCR – ului cu putoare de trandafir" să fie, deloc paradoxal, binefăcătoare pentru viitorul al II-lea al neamului nostru pentru că, spune un proverb rusesc, „cu cât mai rău, cu atât mai bine" (cacofonia nu este întâmplătoare ci intenționată).

Cât priveşte celelalte partide apărute după 1989 – (*PUNR, România Mare, UFD, UDMR, PUR* – „curat... *pur*... coane Fănică" -, *PAC, ApR* sau cele 3- 4 partide țigăneşti unele maschează organizații anti – româneşti, altele sunt „măştile aceleaşi fețe" sau, precum *Partidul Alianței Civice*, o luntre ce nu a reuşit să treacă printre Scylla şi Caribda.

Asta a fost şi este imaginea iarmarocului.

Ceea ce nu înseamnă că asta-i realitatea.

Despre care vom încerca să vorbim lecția viitoare; se va vedea că ea este mult mai nocivă.

Exact precum ne-a înfățişat-o Mihai Eminescu în *Scrisoarea III*-a:

N-avem oameni ce se luptă cu retoricele suliți
În aplauzele grele a canaliei de uliți,
Panglicari în ale țării, care joacă ca pe funii,
Măşti cu toate de renume în comedia minciunii?

(urmare din pag. 12)

*** (Românii...)** la distanță, printr-o sfoară, unsă cu ceva inflamabil, este declanşată explozia. De ce n-ar fi folosit românii aceasta în lupta cu ocupanții; în codru, evident. Tot *„pohezie"*-i şi aici, geniu, exploatarea nevoii, a limitei. N-ai fier, bronz să faci tun? Dar şi trunchiul unui copac – în care s-a pus „pulbere"- poate juca acelaşi rol atunci de eşti urmărit de „austro-ungur", turc, rus etc. Deci, cum ziserăm, tot *poetic* se petrec lucrurile, ca într-o cascadă a farselor.

(va urma)

REDACȚIA

Fondator: **Simion GHINEA - VRANCEA**

Redactor şef: **George URSA**

Redactor: **George Alexandru URSA**

Corector: **Nicolae VEGA**

• Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie;

• Opiniile exprimate în articole apartin autorilor.

• Administrație: 095/66.53.27.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS

ISSN: 1453 - 5602

Culegere texte: George Alexandru URSA, George URSA, Tehnoredactare: George URSA